

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐὺν ἔκτον διατρέχον καὶ δέκατόν μας χρόνον
καὶ μένει πάλιν ἔδρα μας ἡ γῆ τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια κι' ἔννιακόσα
κι' ἡ φυλὴ μας πάντα ὄρωσα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολλή.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο — ἔκ τ' ὠ φράγχα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέκα φράγχα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπή
ἔτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπη
πρὸς δύο εἰκοσάφραγχα, κι' ὅποιος ἀπ' ἐξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Τρεῖς μινὸς Ἰουλίου,
τῆξις κάθε κρανίου.

Πούντος δέκα κι' ἑπτακόσα
καὶ 'στὴν Κίνα κάβα τόσα.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ. — Σῆκω, μορὴ σαράβαλο, καὶ σῆκωσε παντῆρα,
τρέχουν σπουδαῖα πράγματα καὶ οὐ βαρεῖς ἄερα.
Δὲν τόλασι, βρὶ Περικλῆ, τὸ ξαφνικὸ χαμπέρι;
ἄχωμ' Ἔθνοσυνέλευσι μέσα 'στὸ καλοκαίρι.
ἄχωμ' Ἔθνοσυνέλευσι, καταλαβαίνει, μπουφο;
τοῦ Ροβεσπιέρου φέρισε καὶ τοῦ Μαζᾶ τὸν σκούφο,
ἄχωμ' Ἔθνοσυνέλευσι... ψυχούλα μου τί γλῆντι!...
θὰ χάσ' ἡ μάνα τὸ παιδί κι' ὁ σκύλος τὸν ἀρνήτη.

Πιτῶ τὴν σκούφια μου ἦψλά
καὶ παραλαμπόμπα τραλαλά,
ἐμπρός καὶ πίσω μου κροτῶ
κι' Ἔθνοσυνέλευσι ζήτῶ.

Ἐκείνο τὸ περίφημον Δημοτικὸν Συμβούλιον
θὰ μᾶς τὴν φέρη, Περικλῆ, τὸν κυνικὸν Ἰούλιον.
Τὸν Ἔσολιν τὸν βροντοφώνον βροντοφώνου χαιρίτα,
δὲν σοῦ βαστᾷ; μεταβολή,
Ἔθνοσυνέλευσις λαλεῖ,
κι' ἀσφράττει μπαγιονέτα.

Αὐτὸς μᾶς τὴν 'μαγιρέψε, τὴν ἔριψε σὰν μπόμπα,
κι' ἐγὼ τὸν Ἔσολιν χαιρέτῶ,
κι' Ἔθνοσυνέλευσις ζήτῶ
μὲ τῆς σκαλιέταις στρατηγού, μὲ τοῦ σπητιῶ τὴν ρόμπα.

Φορῶ κονκάρδαις κόκκιναις, κορδόνια καὶ σερέτγια,
σὲ καφρανεῖδες πηλαῶ, σὲ δρόμους καὶ σὲ σπήτια,
καὶ μὲ φωνὴν διαπασῶν τὸ κήρυγμα κηρύττω,
τῆς Ἔθνοσυνελεύσεως ζήτω καὶ κόντρα ζήτω.

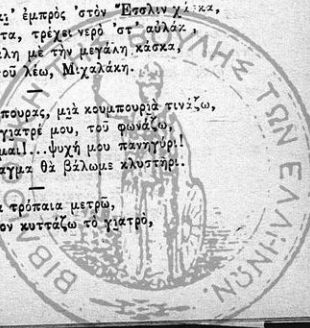
Π. — Κι' ἐγὼ τὸ ξέρω, Φασουλή, τὸ φοβερὸ χαμπέρι,
ὁ σέρκος ὁ Ρωμαιοῦς ζυγὸν δὲν ὑποφέρει,
κι' ἐγὼ τὸ ξέρω, Φασουλή,
κι' ἐρεθισμὸν μου προκαλεῖ,
καὶ βιάω μιά κονκάρδα
καὶ ξεφωνίζω βάρδα.

Ἔβρισκα ἔμπροστά μου τρέχοντας τὸν Χρῆστο τὸν Βουρνίζο,
λοιπὸν Ἔθνοσυνέλευσις, κύρ Χρῆστο, τοῦ φωνάζω,
καὶ τὸν Φωτίου συναντῶ τὸν τραπιζομιστή,
λοιπὸν Ἔθνοσυνέλευσις τοῦ λέω, συμπολίτη.

Σῆκω, μορὴ Ρωμαιοῦ, κι' ἐμπρός 'στὸν Ἔσολιν χαιρέτα,
τρέχουν σπουδαῖα πράγματα, τρέχει νερὸ 'στ' αὐλάς,
βλέπω καὶ τὸν Κατσιμπαλή μὲ τὴν μεγάλη κάσκα,
λοιπὸν Ἔθνοσυνέλευσις τοῦ λέω, Μιχαλάκη.

Νὰ κι' ὁ γιατρὸς ὁ Πούμπουρτζι, μιά κουμπουριε τινάζω,
λοιπὸν Ἔθνοσυνέλευσις, γιατρε μου, τοῦ φωνάζω,
ὠχού πῶς δὲν τραλαίσομαι!... ψυχὴ μου πανηγύρι!
'στὸ πρώτο μας τὸ Σύνταγμα θὰ βλώμοι κλυτάρη.

Τῆς Ἔθνοσυνελεύσεως τὰ πρόπαια μετρω,
μὰ καὶ τὸν Ἀγγελόπουλον κυττάω τὸ γιατρε,

λοιπόν Ἐθνοσυνέλευσις τοῦ λέου σὺν ρεμπέτα,
καλλίτερη πρὸς τὸ παρὸν δὲν ἔβρισκεται μετιστα.

Τὸν Ὀριγῶν, Φασουλῆ, τὸν φλογερὸ κυττάζω,
λοιπὸν Ἐθνοσυνέλευσις, κύρ Μίλτω, τὸν φωνάζω,
βλέπω ἔμπροστά μου σπιῶντα καὶ τὸν Φιλαδελφία,
σπουδαῖον συγγραφεύς,
λοιπὸν Ἐθνοσυνέλευσις τοῦ λέου, κύρ Ἀλέκο,
ἔτελειωσαν τὰ ψέμματα, κορμὴν τὸ γελίκο.

Τὸ Σύνταγμα μας τὸ παλῶ σὺνὰ τὸ ταλανίζω,
μὰ καὶ τὸν Δάμψα συναντῶ, ποῦμαι τὴν Γκράν Μπρετανία,
λοιπὸν Ἐθνοσυνέλευσις, κύρ Στάθη, ξεφωνίζω,
κί ἔγω γι' αὐτὴν τρελλαινοῦμαι καὶ φέρε μιά σαμπάνια.

Τὸν Ἐσολιν στεφανώσατε, ἄτο πόδι, συμπολίται,
τὸ καθεστὸς ἐπάλλησε κί ὁ κόσμος τὸ ἰσχάθη,
μὰ νὰ ἔμπροστά μου κί ὁ Χείδης, Στάθης κί αὐτὸς καλεῖται,
λοιπὸν Ἐθνοσυνέλευσις θὰ κάνουμε, κύρ Στάθη.

Σῆκο, κυρίαρχε λαί, ποῦ σήμερον ἀσπείρεις,
μὰ νὰ ἔμπροστά μου, Φασουλῆ, κί ὁ γίγας Καλλισπίρης,
λοιπὸν Ἐθνοσυνέλευσις τοῦ λέου, Ροβεισπίρης,
ὄρεθουῶρ καὶ χαίρες.

Ἐθνοσυνέλευσιν βροντῶ
σὲ κυρίαρχου δούλου,
μὰ καὶ τοὺς ἄλλους συναντῶ
Δημοτικούς Συμβούλους.

Κάτω τὸ πτώμα τὸ παλῶ
ἴστους πατριώτας σκούζω,
καὶ πάω μὲς ἴστο καπηλιῶ
καὶ πίνω μ' ὄλους οὐζο.

Κίρνα, καυμένη παππαδιά,
κίρνα τὰσάικια παιδιά,
ποῦ τὴν Ἐθνοσυνέλευσις θὰ φέρουνε μὲ φούρια,
καὶ τὰ παλῶ θ' ἀλλάζουμε, θὰ γίνουμε καινούρια.

Λίξις ἰθνοσωτήρις, λαί μου παντηγῶστα,
μόνη τῆς πείνας σου τρεφή,
μὰ βλέπω καὶ τὸν Χριστοφῆ,
λοιπὸν Ἐθνοσυνέλευσις... τί λὲς καὶ σὺ, κύρ Κώστα ;

Φ.—Λοιπὸν φρουάζετε, λαοί, φῶς νέον γεννηθῆτω,
τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως ζήτω καὶ κόντρα ζήτω.
Ἰδοῦ τὴν, νὰ τὴν, ἔρχεται σὲ τούτον τὸν καιρὸ μας,
πίνει τὴν βρώμα τοῦ νεροῦ καὶ τὸ νερὸ τῆς βρώμας,
μὲς ἀπὸ σκόνης σύννεφα κατέλευκη προβάλλει
καὶ φορτωμένη περπατεῖ μ' ἕνα βαθὺ τεσούβαλι
γεμάτο μὲ Σύνταγματα, ποῦ γίνηκαν κουρέλια,
κί ὄλος ὁ κόσμος γύρω τῆς ξεραίνεται ἴστα γέλοια.

Π.— Νάι τὴν βλέπω, Φασουλῆ,
δυνατὰ νὰ πηλαλή,
μὲς ἀπὸ τὰς ὑπονόμους
τῶν Ἰσσοφάνων βγαίνει,
καὶ τῆς ρούγαις καὶ τοὺς ὄρμους
πανωλόβλητος διαβαίνει.

Βγαίνει κί ἀπὸ τὰ Σραγαία,
σχέλια βουσοδομαί,
κί εὐχετα ζωὴ κί ὕγια
κί ἀπὸ τοῖπουρα ζουαί.

Φ.— Νάι τὴν βλέπω, Περικλέτο,
καὶ φορῶ το στίλετο.

Βγαίνει μὲς ἀπὸ πηλῆγη φορτωμένη μ' ἀστακοὺς
κί ἔρι πάλι τοὺς μοιράζει ἴστῆς, στερῆς τοὺς Ναυτικούς,
δίπλα τῆς ἀπαλλαγέντες πηλαλοῦν πολεμοκράτης,
καὶ μὲ γούστους καὶ μὲ βρόντους νικηφόρου μουσικῆς
βγαίνει μὲς ἀπὸ χαντάκια κί ἀπὸ λάκκους κί ἀπὸ φράκτες,
ποῦ τοὺς ἴπῃσαν μὲ ἴμερα παλληκάρια τῆς φακῆς.

Τὴν κυττάζω μὲς ἴστ' ἀσκήρι
σὺν σποντύλι καὶ σὺν οσούρα,
καὶ φορεῖ τοῦ Καλλισπίρη
τὴν ψιλοκαπιλαδοῦρα.

Τραλαλῆ καὶ τραλαλὸ
τραγουδεῖ μὲ τὸ ἴψηλὸ,
καὶ κοντὰ τῆς σέρνει ράχη
τοῦς θεσμούς τοῦ Θεοδωράκη.

Ἐμπρὸς καὶ ἴπισα πολεμάχρη μὲ κορῶματα μεγάλα
ἕνας κί ἕνας γιὰ φουγάλα
τῆς γυρῶσους σπαλιταίς
καὶ σπαθῆ γιὰ κοτολεταίς.

Κί ὁ κυρίαρχος λαὸς
μεθυσμένος κί ἄγλατος
μὲ μαχαίρη, μὲ στίλετο, μὲ ραλσάτα, μὲ σουγιά
βλαστημεῖ τὸ βίπτισμά του, τὸν Χριστὸ, τὴν Παναγιά.

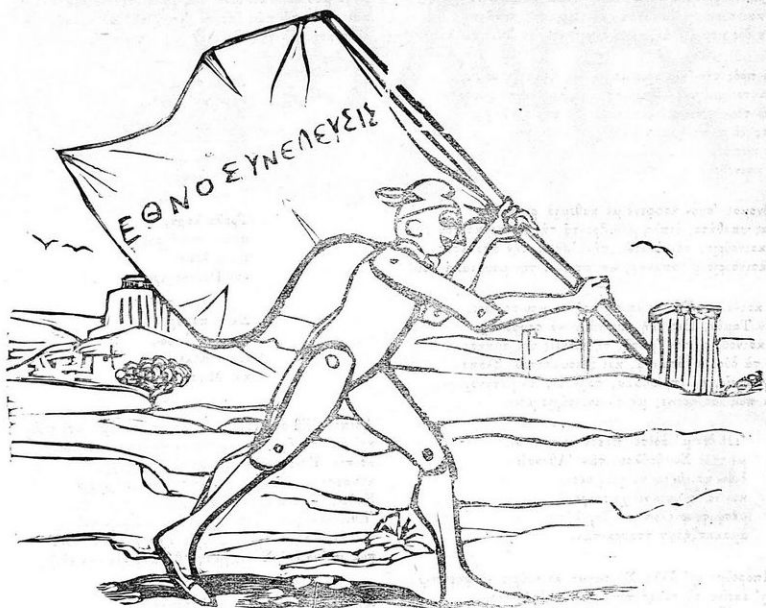
Καὶ τὰμοῦστακο παιῖ
ἔδερνε κύρη, ἔδερνε μάννα,
καὶ ξερωνώτας τραγουδεῖ
τὴν παχειὰ τὴν Ἀδριάνα.

Π.—Νάι τὴν βλέπω, Φασουλῆ μου... ποῖς Ρωμῆὸς δὲν τὴν
[γεραίρει.
παίει μὲρῆσο μὲ τὸν ἕνα καὶ τὸν ἄλλο φομφαρόν,
τὴν ὕμνου καὶ πετραχίλια καὶ βαρῆατο καλογέροι,
ποῦ ἔροῦδουμε γιὰ βέλλιας ἑκατὸ δραχμαῖς τὸ χρόνο.

Μαλλιζαροὶ τὴν ψάλλον διάκοι,
τὴν ὕμνου κί οἱ Παππαδάκοι,
τῶν ἔλληγων τὰ Ταμεια,
τῶν Συρολίων τὰ ταμπούρα,
κί ἡ φρουρὸς Ἀστυνομία,
μὲ τὸ Γκάκι καὶ τὰ Βούρα.

Μεγαλεῖα περασμένα
τὴν ὕμνου καὶ τωρινὰ,
καὶ παράσημα δεμένα
σὲ γαϊδάρων πισινά,
κί ὁ Καρνάβαλος κοντὰ τῆς σεβαρῶς χειροκρεταί
καὶ τῆς ρίχνει ἔμπρὸς καὶ πίσω σερπαντὲν καὶ κομρετῆ.

Φ.—Κάτω τὸ πρῶτο Σύνταγμα, μωρὲ κρηνηραῖο,
μὲ τὰ παλῶ Σύνταγματα δὲν κάνουμε χωρῖο,

κάτω τὸ πρῶτο Σύνταγμα, τὸ 'πάλῃσαν οἱ χρόνοι,
πρέπει ν' ἀλλάξῃ, βρὲ παιδιὰ, τὸ πρᾶγμα ποῦ παλῃνεῖ.

Βάλτε νὰ πούμε, μὲρτηδες, νὰ γίνωμε στουπί,
μὲ τὸ παλῆ τὸ Σύνταγμα δὲν εἶναι προκοπὴ,
μὲ τοῦτο μᾶς ἐσταύρωσαν, μᾶς ἔκακσαν, μᾶς πνίγουν,
μὲ τοῦτο, καθὼς βλέπετε, στασίμου; μᾶς κρατοῦν,
δῶστε τὸ 'στὰ μπακάλικα σαρέλια; νὰ τυλίγουν,
'στοὺς Νεοτούρκους δῶστε το, ποῦ Σύνταγμα ζητοῦν.

Πάρτε τοὺς ναργιλιῆδες σας κι' ἐλάτε νὰ τὰ πούμε,
γιὰ τὴν 'Εθνοσυνέλευσι νὰ φάμε καὶ νὰ πούμε,
τὸν Χαραλάμπε, βρὲ παιδιὰ, ντακάπο νὰ παντρίψωμε,
κι' ἕνα καινούριο Σύνταγμα πηδῶντας νὰ γυρέψωμε,
ἔσεγίστε τοὺς παλῆροὺς θεσμοὺς, ποῦχουν μεγάλο χάλι,
τοῦ Κορδονίδη δῶστε τους 'στὸ ξυδι νὰ τοὺς βάλῃ.

Μόνο μὲ νέο Σύνταγμα θὰ γίνῃ κάτι τί,
μόνο μ' αὐτὸ θὰ μορφωθοῦν καὶ Στόλοι καὶ Στρατοί,
τότε θὰ βάλωμε 'μπροστὰ τοὺς Τούρκους μὲ τῆς κλέραις,
τότε θὰ ξεφειριάσωμε τῆς φειρισμαίνεας λιάραις,
ποῦ 'βγήκαν ἀπὸ μέσα των οἱ νέοι Παρισιάνοι,
ὄπου κανένας 'Ορλεάν τὸ γένος των δὲν φθάνει.

Μὲ τὸ καινούριο Σύνταγμα θὰ λειψ' ἡ χωριατιά
καὶ τὰ παλᾶ τῆς τσοκαρα θὰ ρίξῃ 'στὴ φωτιά

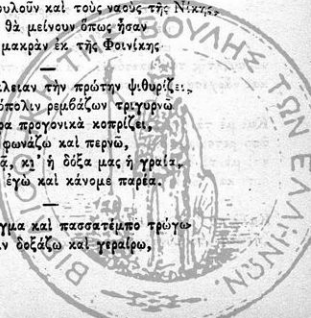
κάθε κυρὰ ξεκάτωτῃ καὶ πλύστρα τσοκαροῦ
καὶ θὰ φτυρῶσῃ Δούκισσα Μεγάλῃ τοῦ καιροῦ.

Τότε παντοῦ καὶ πάντοτε τὸ δικὸ σου θὰ 'βρίσκῃ,
τότε τὸ χρώμα τῆς 'ντροπῆς, τῆς παρθενιάς σημάδι,
θὰ βλέπῃς καὶ σὲ μάγουλα παρθενικῆς παιδείας
χωρὶς νὰ λᾶς, βρὲ Περικλή, πῶς εἶναι κοκκινιάδι.

Τότε κι' οἱ διακονιᾶρχοὺς θὰ ράβουε πουγγιὰ
καὶ θυμιατήρια τῶν ἀγγελῶν θὰ γίνονται τάγγεθ',
τότε θ' ἀλιθῆ μὴ χάρα κι' ὁ ξεχασμένος μύλος
τῆς θειάς μας τῆς Κοντύλος,
τότε 'στὴν πῆτα θὰ πατῆς καὶ θάνατι ζαχαρίνο.
τότε θὰ φτόνουν τοῦ παππᾶ καὶ τοῦ Κατῆ τὰ γίγνεα,
τότε καθένας θὰ λυσοῦ τὸν πλουτισμὸν τὴν λύσσα,
τότε τὰς Πινύκας θὰ πουλοῦν καὶ τοὺς καὶς τῆς Νίκης,
τότε τὰ νέα γράμματα θὰ μείνουν ὅπως ἦσαν
ὅταν ὁ Κόριος τᾶφερε μακρὰν ἐκ τῆς Φοινίκης.

Τὸ χίλις μου τὴν εὐκλειαν τὴν πρώτην ψιθυρίζω,
κι' ἐνὸς πρὸς τὴν 'Ακρόπολιν ρεμβάζων τριγωνῶ
κίπορος ἀρχαῖα μάρμαρα προγονικὰ κοπιρίζω,
ζήτω τὸ νέο Σύνταγμα φωνάζω καὶ περῶ,
ζήτω τὸ νέο, μ' ἀπαντᾶ, κι' ἡ δόξα μας ἡ γραία,
καὶ πάω δίπλα του κι' ἐγὼ καὶ κάνωμε παρία.

Τραβῶ κατὰ τὸ Σύνταγμα καὶ πασοκίεπο τρώγω
καὶ τὴν 'Εθνοσυνέλευσιν δοξάζω καὶ γεραίρω.

κι' ένας φρουρός της τάξεως με δένει δίχως λόγο...
 με το καινούριο με βραδεί;... επιθυμώ να ξέρω...
 με το καινούριο, μ' άπαντῆ, και ξέρω το, σακάτη...
 ή τότε δός μου κι' άλλαις δρό γιὰ νὰ σοῦ 'πὼ σπολλάτη.

Τραβῶ πρὸς τὴν Ὀμόνοιαν, πρὸς τὰ Χουτεῖα κάτω,
 πὺ χαῖται μοῦγαίς, Περικλῆ, πρὸ ντισταγὰ φουάτο,
 κι' ἐνφ' τοῦ χρόνου σκίπτουμι τῆς περισυλλογῆς
 κἀποιος μετ' τὸ πῶλητο με ρίχνει κατὰ γῆς.
 Μετ' τὸ καινούριο μ' ἔρριξες;... ἐπιθυμῶ νὰ ξέρω...
 μετ' τὸ καινούριο, μ' άπαντῆ, και ρίχνει κι' ἕνα γῆρο.

Ἐκπλόνομαι 'στὸν καφρέν με καθεμῖά ρεμπίτα
 κι' ἕνας σπαθάτος ἔπιπλα μου βροντῆ τὴν σακαράκι του...
 μετ' τὸ καινούριο, τὸν 'ρωτῶ, τὴν 'πῆρις τὴν σπαλίτας;
 μετ' τὸ καινούριο, μ' άπαντῆ, και στρίβει τὴν μουστάκι του.

Μετ' τὸ καινούριο Σύνταγμα τὸ στήθος μου κορόνει,
 κι' ἕναν Ταμία, Περικλῆ, κυτῶζα νὰ σουφρώη.
 Μετ' τὸ καινούριο, τὸν 'ρωτῶ, τὴν κάνεις τὴν ἀμάκκι;
 και μετ' τὰ δύο, μ' άπαντῆ, και ἔξικομπῆσου, βλάκκι.
 Μετ' συγχωρεῖς, σ' ἔπρῶδαλα, παρντόν, τὸ μετανοῶνως,
 ἐνόμισα πὺς 'σουφρώνας μετ' τὸ καινούριο μόνω.

Ἐπὶ δὲν μ' ἄρτιο πλέον τὸ πρῶτον,
 μετ' τοῦ Συμβούλου τῶν Ἀθηναίων
 ὄψω και θέλω νὰ γίνῃ νῆον,
 και νὰ σουφρώων χειροκροτῶν
 μέσῳ φουρέλων και βαρλίτων
 ἀμακατζῆδων σταυρατῶν.

Π. — Μποροῦμε κι' ἄλλο Σύνταγμα καινούριο νὰ ψηφῆσωμε,
 ἄλλα κι' ἐκεῖνο τὸ παλῶ ποτὲ νὰ τὴν ἀφῆσωμε.
 Καὶ τί περῶζι τάχατε 'στῆς δόξης τῆς ἀρχαλοῦ
 νῆαι διπλά Σύνταγματα, καινούριο και παλῶ;
 και μετ' τὰ δύο Σύνταγματα νὰ διπλοκυβερνοῦν,
 νὰ τρῶνε δέκα μοναχῆ και χίλιαι νὰ πεινοῦν;

Φ. — Καλὰ τὸ 'σουλλογίστηκες, βρὲ Περικλῆ τσολιῆ,
 ζήῳσαν τὰ Σύνταγματα, τὰ νῆαι και παλῶ,
 και μετ' τὰ δύο Σύνταγματα τιμῆ νὰ βασιλεύς,
 και μετ' τὰ δύο κολόουρο κι' ἀμάκκι νὰ δουλεύς,
 και μετ' τὰ δύο πολέμαρχοι σκῆς νὰ πολεμοῦν,
 και μετ' τὰ δύο 'στῆς πόρτικς 'μας φορῆμα νὰ βρωμοῦν.

Μετ' δὲ νὰ μαγαρίζονται προπατόρες νεκροί
 και τὸ κοντὸ σου πάντοτε νὰ λῆς και τὸ μακρῶ,
 μετ' δὲ νὰ μπεινῆς νὰ χαλῆς τῶν ἄλλων τῆς φολῆας
 κι' ἐλευθερῶ 'στὸ κῆρι σου νὰ ρίχνῆς πιστολιῆς,
 μετ' δὲ νὰ μὴν πληρῶναςαι,
 μετ' δὲ νὰ μὴν πληρῶναςαι,
 μετ' δὲ νὰ μαχαίρῶναςαι,
 μετ' δὲ νὰ μαχαίρῶναςαι,

νὰ συζῆτῆς τὸ Τρανσαβῆλ, νὰ κρῆνῆς τὴν Ὁράγγην,
 και νὰ ρῆχσαι 'στὸν τοῖχο μου πρὸς φυσικὴν ἀνάγκην.

Και μετ' τὰ δύο Σύνταγματα λαὸς παραχορτάτος
 ἀπὸ ρετσίνας ἐκλογῶν βαρῶς ν' ἀγκομαχῆ;
 και μετ' τὰ δύο Σύνταγματα νὰ γίνετα 'στὸ κράτος
 ὅ, τι και τῶρα γίνετα μετ' τὸνα μοναχῆ.

Καλὰ τὸ 'σουλλογίστηκες, βρὲ Περικλῆ ζευζῆκη,
 ζήῳσαν τὰ Σύνταγματα, κι' αὐτὸ κι' ἐκῆνω στέικι.

Σέψης σοφῆ πραγματικῶς ἀπ' ἄλλας τὰς λοιπῶς,
 ποτὲ μου δὲν ἐπίστευα πὺς ἔχεις τέτοιο νοῦ,
 και σὺ θάρρῶ πὺς ἔπρεπε 'στὸν πόλεμο νὰ πῆς
 νὰ δράτῆς μετ' τὴν Πριβίτζια και τὸ Καρμπουνοῦ.

Ζήτω σου, μπράδω,
 κῆω κι' ἀνάδω,
 πρῶω μουστῶρῶ,
 βῶζω κονκῶρῶ,
 κῆνω γινουρῶσι
 μετ' τὸ λερούσι.

Τρίλα λαρῶ,
 μῆσα 'στὸ θέρος
 εἶμαι Μαρῶ
 και Ροβεισῆτρος.

Σκῆαι πατέρων,
 τόπο νὰ 'μπῶ,
 εἶμαι Κικῆρων
 και Μιρῆποῦ.

Λοιπὸν Ἐθνοσυνέλευσις, ἐμπρὸς, παιδιῶ, 'στὸ πόδι
 κι' ἀπὸ τὰ δύο τὰ κέρατα νὰ πιάσωμε τὸ βῆδι,
 λοιπὸν Ἐθνοσυνέλευσις, λαοῦ παρηγορῆ,
 κτυπήσατε τὰ σῆμαντρα και τὰ καμπαναρῆ.
 Καθεῖς Ἐθνοσυνέλευσις ἀρῆζων ἄς κηρύτῆ,
 Ἐθνοσυνέλευσις ζητοῦν και 'στὸυ Δρομοκαίτη,
 και πῆρα τῆς Ἀγῆας Σοφῆας ἠχολογοῦν οἱ θῆλοι
 πὺς μετ' τὰ δύο Σύνταγματα θὰ πάρωμε τὴν Πῆλι.

Π. — Ποῦ τρέχεις ἔτσι, Φασουλλῆ;

Φ. — Μὴ μ' ἐρωτῆς, φωστῆρα,
 γιὰ τὴν Ἐθνοσυνέλευσις τὸ φῆσημά μου 'πῆρα.

Π. — Σταμάτα 'λίγο, Φασουλλῆ, μὴ λαχναρίζῆς τόσο,
 και μετ' τὰ δύο Σύνταγματα θὰ σὲ ζυλοφορῶσω.

**Και καμπόσας ποικιλίας,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.**

Πολιτικὴ Πανάκκεια, βιβλίον ἠθλαδῶ,
 ποῦ διεκτραγῶδει
 τὴν τοῦ λαοῦ κατῆστασις και τῆς συναλλαγῆς,
 τὸ διακρίνει παύδωνας και κρίσις διαγωγῆς.
 Γεωργιῶδης ἔγραψε μὲ πνεῦμα λαϊκῶν,
 Καθηγητῆς ἐξαίρετος τῶν μαθηματικῶν.

Βιβλιοθήκη τοῦ Λαοῦ και τοῦ Λαοῦ Σχολείων
 ἐξίδους τὸν Ἀνθρωπον, τὸ τέταρτον βιβλίον,
 καθὼς τὰ προσηγοῦμενα διδακτικῶν πολλῶ,
 ὅπου θερμῶς συστήνεται κι' ἀπὸ τὸν Φασουλλῆ.

Τοῦ Λουβρὸ ὁ Κανελλόπουλος μετ' σῆγεια γημάτος
 'στὸυ Παρισιοῦ μᾶς ἔφυγε τὴν Ἐκθεσιν ἐσχάτους
 κι' εἰς ἄλλα περιώνυμα τῆς Ἑσπερίας μῆτρι
 ἀγγεῖα τε και κρυστάλλα θαυμάσια νὰ φῆρι,
 και ν' ἀπαστράφῃ πάγκυλον τὸ Λουβρὸ τὸ θαυμαστόν,
 τὸ μέγα, τὸ διάσημον, τὸ πανταχοῦ γνωστόν.

Τὸ γραφεῖον τοῦ Ρωμηοῦ μας, παρλαπίπα πατρῴετου,
 ἀριθμῶς τριαντατρία, εἰς τὸν δρόμον τοῦ Διδότου.